

Nádasdy-pályamű

Érk. 1893. sept. 18.

III. c.)

1
Telige: ce qui est de ferai, encore ne pas fordu.

Botond pörbaja.

1: elkerülő kölleményj

Leborult az alkony a stiles tengere,
Ragyzó hold fénylik a magyar fogvare,
Ragyzó holdfényben Zompá moraj hallik,
csuzomnak a habok a tenger se Zajlik.
Magyarok táborá meggy a néma éjben,
Lovagok dobognak zánló tenger tréiben.
Nép göög orságnak sive nincsmai távol
Kéhaug órángira vannak néj Byzánctól.

—

Dunai stizai föld stük a magyarnek,
Ninagy Kevelője a hadivatatannak.

—

Zoltán fejedelem, a fia szellemében
Tudott keleccével harcolni keményen.
A szomszéd népeket vassalokká tette,
Sok király a békét országgyűléstét;
Lohaltai a természet mindenik világe
S a nemes bátorság mindenhol kísérté.
Borost, a hadvezér, a segyvezére,
Megérkezék bízást Lengyelországba;
Előtte áll Byzance sötét köztalával,
Meglelik arcolék Segy morajával.
A görög császárnak minden bátorsága
Hogy ily világe néppel szabadon csatába,
Elköltözött onnan a harsyas szellem,
Csínájon a mit tudt kívül a vadellen.

—

Értékük csak ködnek a tömör falakra,
Senki se kedvet a gyallásó Szava-ra,
Nébe vonlathat a faltörő kossal
A sem lehet beülni a fő birtokossal.
Beből a falakon karsu tornyok nyúlnek,
S a tőrre fényes arcolék simúlnek;
Meglelik arcolék a tengyben magék
Megminőség köztalást, nyalolova amagják.

Meglelik a várkapu, csitkoz a tarka,
Szongu természetű bajnok lép ki rajta,
Egyenes a kardja, pajsa mint egy ajtó,
Ő talán tüvölökölő györelmet okajtó.
Vagy talán berlette a görög császárnak
Hívé hogyha tőjék, remülve hátrálnak,

—

Mit nem minden napig óriás Emet,
A nagy ellenségét Lepirami Emett.

Megharson a hadikék kisiretében,
Szegjén fekete stucok Long a szöben:
Bajnokok, meggások, mezzusulmók hangja,
Mint ki a borsókat pincéből hallatja.
A szemem fegyverben, kért a védelemre,
Betöl a káfelon harcoknak esse
En kétem, borsótem, nerokajonvátok,
Több nem látnátok éiszi harátok.

Töjjon ki képvitelé egy seál kandra vélem
Mindkettők Longja éles fegyverélem;
Ha győtes maradtok, adótok kézentek,
Esetre gyalázza majol vissramethetek.

1.
Kivántja fegyverét, mezeillan a napban,
S uja kört pörgeti oly hideg nyüzgöttan;
Mint ki menyegzőre pulgkatakos vágni,
Azután a töltött kancsa után látni

Tölkivált megeitvén a nagyos véleek,
Ébálok borsóden csak egy mára néretek,
En vivok mezele, fegyver ragad kúrtid,
A véteiben reg a forzon bor bajus id.

Megmufatom én, hogy ki fog majol adómi
Ha koponyájára jöt belálok töemi. a.
A nagy bajnokok jó legerke kérinte,
Rájuk a Ereméret eliz erőt hinte.

Bekelljelentemi a főkapitánynak,
A vitének között fölben egy hiélknak,
Ami ő parancsol, vagy amit örendel
Az kelleselkednünk igazjövenddel. u
Itt jön a kapitány bekellváni mitmond,
A nemzetjavarosa intéssel Botond,
Kinek órávája ragyogóbb a napnál
Okosságul úgy mint fegyverével karról.

A kapitány oláh, széles a két válla,
Aren sok van nagyobb szája seregben nála,
Korja vastag, izma jó megfudott telni,
Meggrotta a mássás buzogányt emelni
Mellyel kitergeti a testből a leltet
Ha az ellenszerek agyához közeget.
Fegyverek Zanava a harcban kerülni
Az bizonyos halál szótól kegyen ülni.

Selentik elötte, hogy a göggy bajnok,
Két nagyonnal akor merri egy szál kardot,
Oly föltétel alatt, hogyha győző lenne.
Maggos a göggynek adópenaffiretne.
Botond a kapitány egyet próbál bajtan,
Hozzájárva id at hegyesen nem hástán.
Meggren a göggyhöz szeme közé nézni,
Szemével néháztör veziz horegznai.

Szol hozzá: en Botond, igaz magos ragyok,
Mégem kört legkisebb - minök két nagyok,
Meggvitek én veled göggyök szemfénye,
Hadd kinsüljön meg Byzánena kroménye.
Még vagy képgörögöt se essz viszedolne k,
Maz fegyverem elöl szentéid se vedne k.
Egyik, hogy leltetlen tested elternesse
Másk hogy leltedét azimát végezzé.

Holozára terem a fényes Byzáncot,
Az aranylanc helyett kővelék rebláncot,
Ha ez a magyar Atilla fájatja,
Ha a felmász apraja, mint nemzeted nagyja,
Hi kőfalek mögött remeg mint agyarak,
S fél az aristolomban, hogy rajta sötétvarek.
Hozja a kapukhoz megmutatom bairdalt,
Hogy mi erő pártul egy magyar kőjávali
L.

Az egen elöl Botond nagy méltóságosan,
Harcbarója vallare keresztülvete van
Benzonja a földet szegőinek talpa,
id eglatzik a nyoma, elmehetni rajta,
Utana a görög ki magash egy fővel,
Reméti hogy hozja garabazebb erővel.

Hogy megleteni ő is amit Botond akart,
S nem lesz alábbvaló mint e görög magyar.
L.

ott áll a nagy kapu ércből összevorne
vasrudai közei vőv rétkéverve,
Szörnyű erő ellen vagon az esinálva,
Hajött az ellenség nem egyse, használa.
A görög néz ide s most vőv beáratom,
saj piltanet alatt e kaput beázom;
Talán, ha gyöngének gondolod a karod
Benehetu egyrésen, nem vőv ha a karod
L.

Sajt Botond a bairdalt megrendül a kapu
Meg erecel össerött gránitkőit a lapu,
Meg pártul sajtt hová s rajta nyilás támad
Mehen öt hat éves gyermek ki s bejövhat
L.

Beszéket mint nyári levél belől egész napig,
Tohasem volt megitt ily erős ellenség,
Kinek ütése a főfal rengene,
Mint ha istennjila csapott volna bele.
L

Látod görögrités minő a szittya kán,
Ha kell, tud azolulni, miként a civertan,
Ha kell, tud bekeben elöket ölni,
Lájkához a' lódomás-szereget errelni,
Pedig en legkisebb vaggok nemzetemben,
Honszeretető kereng ve' helyetű eremben,
Epe üez velem szűt, fogsz-e tehát vinni
vagy az adómiatt fogcsaváróul szinni
L

„ Megszírok en veled hies Botond vitéz,
Megnyest dicőszégem annál ragyogóbb lése;
Esem méltatlan hozzá a' kövelem harcol,
E' agysemű hőnevet vissekel e harcól.
Kevoldal avoldal hiába olcsokessel,
Fegyverem szabától alig ha menekessel;
Mond meg szeregeolnek, hogyha magol' leváglek
Fuson, ki menne tud mig' kemci látnek.
L

Borzas szemöldököt Botond össevonja,
L' alóla a' harag szikráit kiöntja;
E' löve a' vitái, kéthős össeverobban,
E' kemes bátorságra, s' herci türe lobban,
Fegyva usong, pajzs olófog' iszonyú csapástól,
Egyik se nezzon fél ám a' megha' lüstól.
L

